

до того ж без гарантій. Страховий бізнес в Україні хоч і охоплює багато компаній, але він менш розвинений ніж у США і Західній Європі[3].

Отже, венчурне інвестування — це особлива система вкладення коштів у нові проекти. Його головна і принципова відмінність від традиційного полягає в тому, що необхідні кошти можуть надаватися під перспективну ідею без гарантованого забезпечення наявним майном, заощадженням, або іншими активами підприємця. Розвиток венчурних асоціацій може бути шляхом розвитку нових технологій та економіки в цілому.

### **Література**

1. Фатеева І. Венчурний капітал і венчурні компанії як основа перетворень інноваційного середовища в Україні / І.Фатеева // Вісник Академії правових наук України. — 2006. — № 2. — С. 141-149.
2. Бруга Л. Реалізація стратегії інноваційного розвитку економіки України в системі венчурного фінансування / Л. Бруга // Актуальні проблеми економіки. — 2002. — № 12. — С. 75-79.
3. Лапко О. О. Фактори, що впливають на ринок венчурних інвестицій / О. О. Лапко // Економіка і прогнозування. — 2007. — № 3. — С. 54-63.

**Гриник О. А.,**

*студентки 2 курсу факультету адвокатури,  
Національний університет «Одеська юридична академія»*

## **СТАН ТА ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ В УКРАЇНІ**

З переходом України до ринкових умов господарювання посталала необхідність членства нашої країни в різних міжнародних організаціях та відкриття можливостей для міжнародного інвестування. Надходження іноземних інвестицій забезпечить в майбутньому повноцінне функціонування господарюючих суб'єктів, підвищить конкурентоспроможність національного виробництва та забезпечить збалансованість економічного розвитку. У зв'язку з цим, однією з найбільш важливих сучасних наукових проблем є створення економічних умов для іноземних інвестиційних проєктів, з огляду на те, що вони останнім часом скорочуються.

Інвестиційний клімат — це ступінь сприятливості ситуації, що складається в тій чи іншій країні стосовно інвестицій, що могли б бути зроблені в країну.

В умовах ринкової економіки організація інвестиційної діяльності окремої країни потребує регулювання інвестиційного процесу на макроекономічному рівні, при чому особливу увагу приділяють таким питанням: вивченню існуючих пріоритетів, пріоритетних сфер та об'єктів інвестування, які мають відповідати довготривалим національним інтересам держави; встановленню відповідних податкових ставок та податкових пільг для залучення міжнародних іноземних інвестицій та спрямування їх у пріоритетні сфери економіки; проведенню відповідної грошово-кредитної політики, яка б сприяла активізації інвестиційної діяльності. Така політика впливає на умови інвестиційного проектування, регулюючи грошовий обіг та роботу банківської системи, яка мультиплікативно створює грошові кошти; плануванню прямих державних замовлень; проведенню відповідної амортизаційної політики.

Україна потенційно може бути однією з провідних країн за залученням інвестицій. Країна багата на природні ресурси, кваліфіковану і дешеву робочу силу, має значний науково-технічний потенціал, наявну інфраструктуру, потужну виробничу базу, величезний внутрішній ринок збуту продукції та успішну інтеграцію у світовий фінансовий та товарний ринок.

Інвестиції в економіку України завжди мали місце з часів незалежності, але не в такому обсязі, який необхідний для розвитку нашої країни. Статистична інформація свідчить про зростання інвестицій в економіку України до 2008 р. включно і про істотне скорочення обсягів інвестування з 2009 р., що пов'язано зі світовою фінансовою кризою та з незадовільною макроекономічною ситуацією в країні, інвестиційним кліматом. Так, у 2005 р. обсяг прямих інвестицій становив 7843,1 млн. дол., в 2009 р. — 4436,6 млн. дол., за січень-вересень 2011 р. 3680,3 млн. дол., тобто скорочення обсягів інвестування відбулося майже вдвічі. Найбільшими країнами інвесторами станом на 1 жовтня 2011 р. були Кіпр — 12089,1 млн. дол. (24,9 %), Німеччина — 7287,5 млн. дол. (15,0 %), Нідерланди — 4914,4 млн. дол. (10,1 %), Австрія — 3447,8 млн. дол. (7,1 %).

Для покращення інвестиційного клімату України необхідно здійснити такі заходи: стабілізувати політичну ситуацію в країні, з метою створення сильної держави з єдиною економічною стра-

тегією розвитку; усунути корупцію, зменшити управлінський апарат та їх витрати, сприяти прозорості ведення бізнесу; спростити отримання дозвільних документів, скоротити час та кількість перевіряючих служб; впроваджувати інноваційні технології, оновлювати та модернізувати виробничі потужності підприємств; залучати інвестиції на правах державно-приватного партнерства, при цьому підприємства залишати в державній власності (державний контрольний або блокуючий пакет акцій). вкладати залучені інвестиційні кошти на першочергові та пріоритетні проекти інвестиційного розвитку, запобігати тіншовому відтоку капіталу з країни; проводити структурні реформи, враховуючи міжнародні рейтингові дослідження.

Нинішній Уряд почав впроваджувати низку економічних реформ, задекларованих у Програмі економічних реформ на 2010—2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», в якій визначено вирішення майже всіх ключових проблем. Так, у Програмі визначено такі напрями перетворень:

1. Створення базових передумов економічного росту через утримання низького рівня інфляції, стабілізацію державних фінансів і створення стійкої фінансової системи.

2. Формування режиму максимального сприяння бізнесу шляхом зменшення втручання держави в економіку, зниження адміністративних бар'єрів для його розвитку, модернізацію податкової системи і поглиблення міжнародної економічної інтеграції України.

3. Модернізація інфраструктури і базових секторів шляхом усунення усталених структурних проблем в енергетичній, вугільній, нафтогазовій галузях і ЖКГ, а також розвиток транспортної інфраструктури і ринку землі, перехід від дотацій до самоокупності виробництва і соціальних послуг.

4. Збереження і розвиток людського й соціального капіталу шляхом підвищення ефективності та стабільності соціального захисту

5. Підвищення державного управління шляхом реформування державної служби і виконавчої влади.

Реалізація всіх зазначених нормативних документів на практиці допоможе вирішити основні ключові проблеми та поліпшити інвестиційний клімат України. При цьому необхідно захищати та

підтримувати вітчизняного товаровиробника, залишати стратегічні і прибуткові об'єкти в державні власності, залучати інвестиційні ресурси на засадах державно-приватного партнерства, на концесійних умовах та на умовах довготермінової оренди в державний сектор економіки.

### **Література**

1. Носова А. В. Інвестиційний клімат в Україні: основні напрями поліпшення / А. В. Носова // Стратегічні пріоритети. — 2006. — № 1(6). — С. 61-65.
2. Мотриченко В. М. Інвестиційна привабливість України / В. М. Мотриченко // Фінансовий простір. — 2006. — № 4(4). — С. 31-36.

**Бондарчук Д. С.,**

*студент 2-го курсу факультету адвокатури,  
Національний університет «Одеська юридична академія»*

## **ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ**

Україна на сьогоднішній день пройшла важкий етап переходу з командно-адміністративної економічної системи до ринкової. Проте продовжує переживати економічну кризу, яка негативно впливає на розвиток економіки країни. Фактично, причиною цього, стало нагромадження великої кількості прорахунків уряду під різним керівництвом, під час реалізації своїх економічних реформ, які проводились з метою кращої адаптації вітчизняної економіки до умов ринкової економічної системи, до якої Україна почала прагнути після розпаду СРСР та багато інших факторів.

Отже, еволюцію економіки можна уявити у вигляді циклічного процесу руху економіки від одного сталого (урівноваженого) стану через період його порушення та відновлення на якісно новому рівні до іншого, за допомогою проходження особливого етапу переходу економіки. Трансформаційна економіка — це особливий стан економічної системи на етапі її становлення (еволюції до зрілого врівноваженого стану) і реформування (еволюції до нової економічної системи). Основні риси трансформаційної економіки зумовлюють специфічні закономірності її розвитку: з одного боку, інерційність — збереження у перехідній економіці старих економічних форм, що свідчить про спадкоємність еволюційного проце-